

[Elmquist.]

Men tilbage til det foreliggende Lovforslag. Det søger at tilvejebringe en Forsikring for faste Ejendommens totale eller delvise Ødelæggelse som Følge af Krigsbegivenheder. Jeg vil indrømme, at den Op-gave, der her var stillet, ingenlunde har været let, blandt andet af den Grund, at det som nævnt er noget helt nyt, man er begyndt paa. Følgen har derfor ogsaa været den ganske naturlige, at det Lovforslag, som er udarbejdet her, har faaet noget forsøgsagtigt og skitse-mæssigt over sig. Det er naturligt, det skal ingen høre Bebrejdelser for. Men Følgen har ogsaa været, at en Række Problemer vedrørende denne Forsikrings nærmere Udformning er blevet rejst i det andet høje Ting saavel som ude i Befolkningen, Problemer, som tillige har været antydet i den Forhandling, som allerede har fundet Sted her. Det er naturligt, at det har været saaledes og er saaledes. Det vilde være alt for let for den danske Rigsdag, om man blot kunde nedsætte et Udvalg af sagkyndige og lade dem udarbejde et Forslag, som Rigsdagen derefter ganske raat kunde sluge. Saa vilde Rigsdagen i alt Fald paa saadanne Omraader være overflødig. Det naturlige er, at de sagkyndige giver deres Tanker Form, og at Rigsdagen saa bygger videre paa de Tanker, som Rigsdagen kan godkende, og supplerer dem med, hvad Rigsdagen mener tiltrænges. Det har da ogsaa vist sig under Lovforslagets Behandling i det andet høje Ting, at en Række Forslag til nærmere Udformning af Lovforslaget er blevet fremført og diskuteret dér. Det kedelige er kun, synes i alt Fald jeg, at man efter at have rejst disse Problemer og diskuteret dem og saa drøftet dem i et Udvalg i ca. tre Uger, har maattet lade dem falde til Jorden, henvisende disse Problemer til Løsning paa et senere Tidspunkt, hvis Loven overhovedet faar aktuel Interesse, hvad vi alle haaber ikke vil blive Tilfældet. Det er naturligvis en nem Maade at komme over Vanskelighederne paa, men det er ikke altid det nemmeste, som er det rigtige, og særlig genial synes jeg ikke, at det andet høje Tings Behandling af disse Problemer har været.

Jeg vil gerne have Lov til at nævne nogle af de Problemer, der har været rejst. Man har saaledes drøftet, om det ikke vilde være naturligt at lade Staten gaa ind med en vis Andel i den Risiko, som man her vil sikre sig mod, altsaa mod faste Ejendommens Ødelæggelse ved Krigsbegivenheder. Man har egentlig fra alle Sider været enig om, at det var der meget, der talte for, men man er meget uden om Be-

sværet ved en Løsning og har gensidig trøstet sig med, at det kunde man lade ligge, til man saa, om der blev Brug for Loven. Ja, det er meget godt, men som jeg sagde før, en særlig tiltalende Løsning finder jeg ikke, det er for Danmarks Ejendomsbesidderes Vedkommende. Det vil jo sige, at hvis Katastrofen indtræder og de 750 Mill. Kr.s Forsikringssum, som her er Tale om som Maksimum — for Københavns Vedkommende 200 Mill. Kr. — ikke forslaaer, maa Danmarks Ejendomsbesiddere til den Tid staa med Hatten i Haanden og spørge om, hvorvidt Staten vil hjælpe eller ej. Det synes jeg ikke er saa tiltalende, idet der er stor Forskel paa, om der allerede nu bliver givet Bygningsejerne Tilsagn om en vis Hjælp fra Statens Side, eller de til den Tid skal bede om den.

Man har dertil sagt, at det er vanskeligt at engagere Staten med nogen Risiko paa Forhaand. Jeg forstaaer ikke, at dette skulde være saa vanskeligt, det er dog det, man har gjort i andre Tilfælde, hvor man har erkendt, at de Ulykker, som maatte blive en Følge af Begivenheder, der indtraadte i den forrykte Tid, vi lever i, til en vis Grad bør fordeles over alle Skuldre, over hele Samfundet. Selv om der ikke kan drages en fuldstændig Parallel, saa er det dog noget, man har gjort ved Krigsforsikringen af Skibe mod Krigsfare og Forsikringen af Varer og Fragt mod Krigsfare til Søs. I det første Tilfælde er Staten inde med en Garantikapital paa 80 Mill. Kr., i det sidste Tilfælde med en Garantikapital paa 20 Mill. Kr. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man da ikke lige saa godt med Hensyn til de faste Ejendomme, hvor det kunde komme til at dreje sig om en Landsulykke, som altsaa maatte bæres af en bestemt afgrænset Del af Befolkningen, hvis Staten ikke traadte hjælpende til, allerede nu kunde sige, at Staten, hvis de 750 Mill. Kr. ikke forslaaer — for Københavns Vedkommende de 200 Mill. Kr. —, da garanterer yderligere med en vis Procentdel af Ejendommens Værdi, efter at disse Beløb er brugt. Jeg synes, at i det store og hele vil mange af de Hensyn, som har dikteret, at man har tegnet en Garantikapital for Skibe og Varer, ogsaa gøre sig gældende her, saa at Ulykker, der paa dette Omraade indtræffer som Følge af Krigsbegivenheder, ikke skal falde paa en tilfældig Del af Befolkningen, men kan blive fordelt over hele Befolkningen.

Man har i Forbindelse med dette Lovforslag talt om den Betyggelse, det er for Realkreditten at faa den Ordning gennemført, som Lovforslaget tilsigter. Man har